

Lucy Stevenson Ewell

(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila na Nizozemskem.

Marie je odprla svojo šatuljo z nakitom, da bi gledala svoje lepe kamne. Drugega za drugim je držala v roki. Rdečega, potem zelenega, potem izrazito belega.

Babica je potrkala na vrata spalnice.

»Pripravljena na odhod?«

»Da!« Marie je kamne previdno pospravila v šatuljo.

Babica je Marie peljala v knjižnico. Pa ne samo, da bi pregledali knjige. Tam je bila razstava posebnih kamnov! Marie je bila navdušena.

Ko je avtobus pripeljal pred knjižnico, sta Marie in babica vstopili. Videli sta mize in mize lepih kamnov. Nekateri so bili svetleči in gladki. Drugi so bili zanimivih oblik.

Svetleči vijolični kamen

Ali bi se razjezil nanjo, če bi povedala resnico?

»Poglej tega!« Babica je pokazala na velik kristal. Iz njega so vsepovsod štrlele majhne modre bodice.

Na drugi mizi je bilo polno drobnih, okroglih kamenčkov. Marie je gledala vse te barve. Čisto na koncu je bil vijolični kamen, majhen, svetleč in gladek.

Vijoličnega kamna še nimam, je pomislila Marie. Popoln bi bil za njeno zbirko.

Marie je pogledala naokrog. Babica je bila pri drugi mizi. Nikogar drugega ni bilo v bližini. In nihče no bo pogrešal tega kamenčka, kajne?

Marie je pograbila kamen in si ga dala v žep.

Tistega večera je Marie, z vijoličnim kamnom na varnem v šatulji z nakitom, legla v posteljo.

»Pripravljena na zgodnico?« Oče se je usedel na posteljo in odprl Prijatelja.

Marie se je zavila v odeje in prisluhnila. Zgodba je govorila o dečku, ki se je pokesal, potem ko je sprejel napačno odločitev.

Ko je oče bral, je začutila, kako jo črviči v želodcu. Prevalila se je na bok, potem pa obrnila vzglavnik. Vendar se ni počutila dobro. In ni mogla nehati razmišljati o vijoličnem kamnu.

Oče je dokončal zgodbo. »Ali si v redu?«

Marie ni vedela, kaj naj stori. Če bi povedala očetu, bi se morda razjezil.

Morda pa bi vedel, kako pomagati.

Marie je počasi zlezla iz postelje in iz šatulje vzela vijolični kamen. »Tole sem danes vzela v knjižnici.« Marie so se ulile solze. »Zares mi je žal.«

Oče jo je objel. »Vedno mi lahko poveš resnico. Ponosen sem nate, ker si zbrala pogum, da si iskrena.«

Marie je začutila olajšanje v želodcu. Oče ni bil jezen!

»In zaradi Jezusa se lahko pokesamo. Prav kakor v zgodbi,« je rekel. »Kaj, ko bi kamen vrnila v knjižnico?«

Marie je tesno zatisnila oči. »Ne! Jezni bodo.«

Oče ji je položil roko na ramo. »Morda bodo malce jezni. Vendar mislim, da bodo veseli, da jim ga boš vrnila. In tudi ti se boš počutila veliko bolje.«

Marie je globoko vdihnila in prikimala. »Prav.«

Marie je vzela papir in začela pisati pismo. »Žal mi je, da sem to vzela,« je napisala. »Želim si, da tega ne bi storila. Rada bi naredila, kar je prav!«

Pismo je potisnila v ovojnico. Potem je vanjo dala tudi vijolični kamenček.

»Jutri bova to odnesla nazaj,« je rekel oče.

»Kako se počutiš zdaj?«

»Bolje,« je rekla Marie. »Samo še eno stvar moram narediti.«

Marie je pokleknila ob postelji in molila. »Žal mi je, da sem vzela kamen,« je rekla. »Nikoli več ne bom kradla. Hvala ti, ker mi pomagaš biti pogumna in poštena.«

Ko se je Marie vrnila v posteljo, je občutila mir. Jutri bo vse uredila. In vedela je, da ji bosta nebeški Oče in Jezus pomagala. Zaradi njiju bo vse v redu. ●